

— Какъ си съ тридесеттѣ и два?

— Разрешиха се.

— Ами какъ си съ двата? Слушатъ ли те?

— Поизслушаха се. На четири почнахъ.

— Хайде прощавай, орачо! — рекълъ на тръгване царьтъ. — Поотнехъ ти отъ скъпото време, ала ще ти се отплатя. Ще ти пратя една патка. Можешъ ли я оскуба?

— Мога, какъ да не мога! Майсторъ съмъ.

Царьтъ и царедворецьтъ заминали. Като повървѣли малко, царьтъ рекълъ:

— Е, царски човѣче, разбра ли какво приказвахме съ орача?

— Нищо не разбрахъ, царю честити, — отговорилъ царедворецьтъ.

— Така ли? — викналъ сърдито царьтъ. — И азъ съмъ те избралъ за царски съветникъ! Иди при простия орачъ да се научишъ на умъ и разумъ! Ако не разбереши и отъ него, какво сме говорили, не те ща вече въ двореца!

Царедворецьтъ се върналъ при орача. Рекълъ му:

— Кажи ми, байно, какво говорихте съ оня човѣкъ, дето вървѣше съ мене?

— То си е наша работа, — отговорилъ орачьтъ.

— Ваша не ваша — ти ще ми кажешъ!

— Нѣма да ти кажа.

— Душата ти ще извадя, пакъ ще узная!

— Опитай се!

— Ти не знаешъ кой съмъ!

— А ти ей сега ще разберешъ, какъвъ си!

Царедворецьтъ ударилъ на молба:

— Слушай, байно, остави шегата настрана! Ти баща, ти майка — кажи ми какво говорихте. Иначе хлѣба си ще изгубя!

Тогава орачьтъ рекълъ:

— Вижъ, така, съ добромъ ще ти кажа. Ала за да разбереши по-добре, трѣбва за всѣко питане да ми платишъ по петъ жълтици, а за най-подирнѣното — десетъ.

— Добре! — съгласилъ се царедворецьтъ. — На ти петъ жълтици и ми кажи, защо като те поздрави моятъ другарь, ти му рече: „Далъ Богъ добро, господарю на господаритѣ!“